

[Fiskeriministeren.]

behandling og for de bemærkninger, han i øvrigt gjorde, og jeg takker også det ærede medlem hr. Niels Ravn; men det bedrøver mig en lille smule, at det ganske særligt er fra venstre og fra konservativ side, der udtales sympati for at bringe det liberaliserede fiskeri i ferske vande til ophør ved indførelse af restriktioner, som jeg ikke kan se der er noget behov for. Det undrer mig også, at de uafhængiges ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Bækgaard, går ind for det. Jeg har naturligvis meget grundigt sat mig ind i alle argumenterne for og imod indførelse af fisketegn, og jeg mener at have begrundet min stilling. Jeg ser, at Danmarks Sportsfiskerforbund i sit brev af 8. dennes til folketingets medlemmer nævner, at jeg har afvist dets forslag om indførelse af fisketegn uden at angive andre veje til fremskaffelse af de midler, som siges at være nødvendige til ferskvandsfiskeriets bevarelse og fremme. Jeg kan let tilgive Sportsfiskerforbundet, at det på grund af egen uopmærksomhed overser, at jeg netop angav, at midlerne burde tilvejebringes dels ved det offentliges hjælp, dels ved sportsfiskernes selvhjælp. Det kan måske gå lige op med mange venlige ord om, at jeg har taget sportsfiskerne med i arbejdet og ansvaret, i nævn og i indflydelse på anden måde. Forbundet har på det nærmeste nu opnået en ligestilling med ferskvandsfiskeriforeningen i så henseende, og når dette er tilfældet, skyldes det, at jeg har ment, det var berettiget under hensyn ikke alene til, at medlemsantallet i Danmarks Sportsfiskerforbund er vokset meget betydeligt siden 1950, da forbundet havde ca. 6.000 medlemmer, mens det nu angives at have over 20.000 medlemmer, men også under hensyn til den indsats, som forbundet og en række af dets lokale foreninger gør med hensyn til pleje af fiskebestanden i vandløbene. Jeg har ikke de nøjagtige tal for, hvor meget der fra Sportsfiskerforbundet er ofret på f. eks. yngeludsætning i vandløb, men det er ret betydelige beløb; der er vist meget stor interesse og ofervilje fra medlemmernes side; og at det har bidraget til en ophjælpning af fiskebestanden, er uden for al tvivl, og det er så meget mere påskønnelsesværdigt, som fiskeriet i vore ferske vande må kæmpe en hård kamp for at eksistere, bl. a. på grund af de

omfattende forureninger, som dog vel efterhånden i kraft af bedre lovgivning på andre områder vil blive hindret. Men i øvrigt er der jo også hidtil stillet offentlige midler til rådighed for en ophjælpning af fiskebestanden i de ferske vande.

Det ærede medlem hr. Vestergaard Poulsen nævnte spørgsmålet om fredning af havørreder i yngledragt, og lignende synspunkter er rejst over for mig af andre, som er interesserede i en mere effektiv fredning. Der er jo nu foreslået fælles fredningstider for laks og ørreder fra 1. november til 31. januar. Jeg har fået opfordring til at søge denne fredningstid udvidet, og jeg er åben over for, hvad der måtte komme frem af argumenter herfor i udvalget.

Til det ærede medlem hr. Vivike — som jeg må sige har fulgt arbejdet i fiskerikommissionen i disse 2-3 år med stor interesse og megen flid, hvad der også i meget høj grad gælder det ærede medlem hr. Østergaard — vil jeg gerne sige, at det jo er rigtigt, at fiskernes indtjening ikke er steget svarende til andre erhvervs og heller ikke er steget i forhold til stigningen i deres omkostningsniveau. Det er vel en af grundene, ja, vel hovedgrunden til, at det faktisk undertiden kniber med at få den danske fiskerflåde bemanded. Der ligger også i dette øjeblik i nogle enkelte af vore største havne kuttere, som er ubemandede, fordi det ikke har været muligt at skaffe folk til at sejle med dem. Jeg synes, det er rigtigt at sige, at under hensyn til den arbejdstid, fiskerne har, og den omstændighed, at de i modsætning til de fleste på land lever borte fra hjemmet i så lange perioder, og at deres arbejde er forbundet med så store strabadser, som tilfældet er, ville det vel være rigtigt eller være godt — for det er jo ikke noget, man kan beslutte — om de kunne tjene ikke så lidt mere, end folk tjener ved deres indsats i land. Andre mennesker får udetillæg, afsavnstillæg. Det er vanskeligt at få folk til arbejder, som er forbundet med de ubehageligheder, der er knyttet til fiskeriet, ikke mindst fraværet fra familien og hjemmet; jeg håber da også, at der på ny bliver en mulighed for bedre indtjeningsmuligheder for fiskerne, i hvert fald i en sådan udstrækning, at vi igen kan få vor fiskerflåde udnyttet fuldt ud. Det ærede medlem hr. Bækgaard spurgte,